ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ — ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

I

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

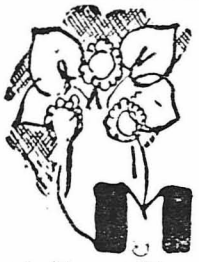

ΑΣ ἔρχεται μιὰ ἐπίσκεψη, Χάρρυ, εἶπε ὁ Σέρλοκ Χόλμς στὸ βοηθό του. Εἶνε μάλιστα μιὰ κομψοντυμένη κυρία...

— Πράγματι χτύπησε τὸ κουδοῦνι, ἀπάντησε ὁ Χάρρυ, μὰ ἀπὸ ποῦ συμπεραίνετε ὅτι εἶνε μιὰ κυρία καὶ μάλιστα κομψοντυμένη; Πῶς μπορεῖτε νὰ δῆτε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα σας ποιὸς ἀνεβαίνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴ σκάλα;

— Τὸ ὅτι εἶνε κυρία, ἀπάντησε ὁ Χόλμς, τὸ μάντεψα ἀπὸ τὸ χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ. Μονάχα ἡ κυρίες χτυπᾶνε τόσο δυνατά. Ἄκουσα ἄλλωστε τὸ ἀνάλαφρο γυναικεῖο της βῆμα, κι' ἀπὸ τὸ φροῦ—φροῦ τοῦ μεταξωτοῦ της φορέματος, τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἄκουσα, κατάλαβα πὼς εἶνε κομψή... Τέλος μυρίζομαι μέσ' ἀπ' τὴν πόρτα μιὰ ἀρκετὰ δυσάρεστη μυρωδιὰ ἀρώματος... Βλέπεις λοιπόν, παιδί μου, ὅτι δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο νὰ μαντέψω ὅτι...

Μά, πρὶν προφτάσει ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι του, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μιὰ ξανθὴ κυρία, ψηλή, λεπτή, μὲ σῶμα ὑπέροχο, μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ διασήμου ἀστυνομικοῦ.

Φοροῦσε τουαλέττα ἑσπερίδος, ἀπάνω ἀπ' τὴν ὁποία εἶχε ρίξει τὸ βελουδένιο ἐπανωφόρι της. Φαινόταν ἐξαιρετικὰ ταραγμένη κ' ἕνας ἀπέραντος τρόμος ζωγραφιζόταν μέσα στὰ μάτια της.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς σηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ἔκανε μιὰ ἐλαφρὰ ὑπόκλισι καὶ εἶπε:

— Κυρία μου, ἡ ὥρα εἶνε ἔντεκα καὶ τέταρτο τῆς νυκτός. Ἀπ' αὐτὸ κι' ἀπὸ τὴν ταραγμένη σας ἔκφρασι καταλαβαίνω ὅτι ἔρχεστε νὰ μοῦ ἀνακοινώσετε κάποιο τρομερὸ ἔγκλημα.

— Ὤ! κύριε Χόλμς! τραύλισε ἡ ἐπισκέπτρια μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε. Ὁ σύζυγός μου... Ὁ σύζυγός μου... δολοφονήθηκε!...πέθανε... Ἄ... Θεέ μου!... Δὲν μπορῶ πειά!...

Καὶ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα... Ἄφθονα δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ σάλευε μὲ ἀπόγνωσι τὰ χέρια της.

— Χάρρυ, δῶσε ἕνα ποτῆρι νερὸ στὴν κυρία... εἶπε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

— Ὄχι!... Μὴν ἐνοχλεῖσθε!... Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε!... φώναξε ἡ ἄγνωστη. Σᾶς ἱκετεύω, κύριε Χόλμς, ἐλᾶτε ἀμέσως.... Πρέπει νὰ τιμωρηθῆ ὁ δολοφόνος τοῦ συζύγου μου... Πρέπει νὰ συλληφθῆ!... Καὶ μόνο σεῖς, ὁ μεγαλείτερος ἀστυνομικὸς τοῦ κόσμου, μπορεῖτε νὰ τὸν συλλάβετε...

— Εἰδοποιήσατε τὴν ἀστυνομία; ρώτησε ὁ Χόλμς.

— Βέβαια, ἀπάντησε ἡ νέα κυρία μαζεύοντας περιφρονητικὰ τὰ χείλη της. Ἀλλὰ ἡ ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου εἶνε ἀνίκανη νὰ διαλευκάνη τέτοια ἐγκλήματα... Μονάχα σὲ σᾶς στηρίζω τὶς ἐλπίδες μου...

— Ὥστε πρόκειται γιὰ τὸ σύζυγό σας; ρώτησε ὁ Χόλμς. Τὸν δολοφόνησαν;

— Τὸν μαχαίρωσαν! ἀπάντησε ἡ ἐπισκέπτρια καὶ ἀναλύθηκε σὲ νέους λυγμούς.

— Ἡσυχάστε, κυρία μου, ἡσυχάστε καὶ διηγηθῆτε μου τὶς συνθῆκες, ὑπὸ τὶς ὁποῖες διεπράχθη τὸ ἔγκλημα. Ποιὸς ἦταν ἐν πρώτοις ὁ σύζυγός σας;

— Ὁ σύζυγός μου ὀνομαζόταν Παῦλος Ἐστράντ καὶ ἦταν ἱσπανικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ πρὸ δέκα ἐτῶν βρισκόταν ἐγκατεστημένος στὸ Λονδῖνο, ὅπου εἶχε ἕναν ἀπ' τοὺς μεγαλειτέρους τραπεζιτικοὺς οἴκους...

— Γνωρίζω τὴν Τράπεζά του, εἶπε ὁ Χόλμς. Δὲν εἶνε στὸ Λούντγκαϊτ Χίλλ, ἀπέναντι στὴ μητρόπολι τοῦ Ἁγίου Παύλου;

— Ἀκριβῶς, κύριε Χόλμς. Ἀφοῦ ὅμως ξέρετε τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου μου, θὰ ξέρετε ἐπίσης ὅτι ἦταν πολὺ πλούσιος.

— Ἔτσι τουλάχιστον ἐθεωρεῖτο, ἀπάντησε ὁ Χόλμς. Πόσα χρόνια εἶσαστε παντρεμένοι;

— Δυὸ χρόνια, εἶπε ἡ κ. Ἐστράντ. Εἴμαστε τὸ εὐτυχέστερο ζευγάρι τοῦ κόσμου καὶ ὅλοι μᾶς ζήλευαν καὶ μᾶς ἐκτιμοῦσαν.... Στὸ μέγαρό μας, στὴν ὁδὸ Σόμερσετ, σύχναζε ἡ καλύτερη κοινωνία τοῦ Λονδίνου κ' ἡ ἑσπερίδες μας ἦσαν ὀνομαστές. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως τελείωσαν τώρα μὲ τὴ μαχαιριὰ ἑνὸς ἀθλίου!

— Τί ἡλικία εἶχε ὁ σύζυγός σας; ρώτησε ὁ Χόλμς, διακόπτοντάς την μὲ κάποια ἀνυπομονησία.

— Ὁ Παῦλος ἦταν 33 ἐτῶν καὶ ἐγὼ 22. Τὸν λάτρευα σὰν Θεό...

— Ἔ, λοιπόν;... Πέστε μου τί συνέβη ἀπόψε.

— Ἀπόψε ἐπρόκειτο νὰ πᾶμε στὸ χορὸ τῶν μεγαλεμπόρων τοῦ Λονδίνου. Ὁ σύζυγός μου μοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ ὅτι θὰ γύριζε στὸ σπίτι στὶς ὀχτὼ γιὰ νὰ μὴ μὲ πάρη κι' ὅτι θὰ φεύγαμε μαζὺ στὶς ἐννέα.

»Ἔξαφνα ὅμως, μόλις βράδυασε, μοῦ ἔστειλε ἀπ' τὸ γραφεῖο του μιὰ κάρτα, στὴν ὁποία μοῦ ἔγραφε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φθῆ πρὶν ἀπ' τὶς ἐννέα κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν περιμένω ντυμένη ὥς τὶς ἐννηάμισι.... Ντύθηκα πράγματι, μὰ ἔφτασε ἡ ὥρα ἐννηάμισι, τὸ ἁμάξι μας περίμενε κάτω, μα ὁ σύζυγός μου δὲν φαινόταν πουθενά...

»Ἔξαφνα κατὰ τὶς δέκα ἄκουσα τὸ ἠλεκτρικὸ κουδοῦνι τῆς εἰσόδου νὰ χτυπᾶη δυνατὰ κ' ἔπειτα ἀπὸ δυὸ λεπτά, ὁ θυρωρὸς μπαίνοντας κατάχλωμος στὸ δωμάτιό μου, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε:

»— Κυρία μου, θάρρος!... Ἑτοιμασθῆτε ν' ἀκούσετε κάτι τρομερό.

»— Τί; ρώτησα ἐγὼ μὲ ἀγωνία. Μίλα!... Λέγε γρήγορα!

»— Ἔφεραν τὸ σύζυγό σας...

»— Τὸν ἔφεραν! φώναξα περίτρομα, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ὑποψιάζωμαι ἀκόμα τὴ συμφορὰ ποὺ μὲ εἶχε χτυπήσει. Μήπως εἶνε ἄρρωστος;

»— Ἀλλοίμονο! ψιθύρισε ὁ ὑπηρέτης. Πέθανε!

»Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πορτα ἄνοιξε καὶ πάλι καὶ μπῆκαν μέσα δυὸ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι κρατοῦσαν στὰ χέρια τους ἕνα ἄψυχο πτῶμα, τυλιγμένο μέσα σ' ἕνα λευκὸ σεντόνι...

— Ποιοὶ ἦσαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί; ρώτησε ὁ Χόλμς.

— Ἕνας ναύτης κι' ἕνας ἁμαξᾶς. Μοῦ εἶπαν πὼς βρῆκαν τὸ πτῶμα τοῦ συζύγου μου κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο στὸ Χάϋδ Πάρκ. Τρελλὴ ἀπ' τὴ λύπη μου, ξεσκέπασα τὸ πτῶμα, ἐλπίζοντας πὼς εἶχε γίνει ἴσως κάποιο λάθος. Ἀλλοίμονο. Ὁ νεκρὸς ποὺ βρίσκονταν μπροστά μου, ἦταν ὁ ἀγαπημένος μου Παῦλος, χλωμός, ἀκίνητος, μὲ μία πληγὴ πάνω ἀπ' τὴν καρδιά. Δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ πειά. Ἔπεσα κάτω λιπόθυμη. Ὅταν συνῆλθα, εἶχε ἔρθει σπίτι ἕνας ἀστυνόμος μὲ ἀρκετοὺς ἀστυφύλακας. Μὲ ἐξέτασε σχετικὰ μὲ τὴ συμφορὰ ποὺ μὲ βρῆκε, κι' ἀμέσως μόλις τελείωσε ἡ ἐξέτασις, ἔτρεξα νὰ σᾶς βρῶ. Ἄ, κ. Χόλμς, δὲν θὰ ἡσυχάσω, ἂν δὲν συλληφθῆ ὁ δολοφόνος τοῦ δυστυχισμένου συζύγου μου

— Αὐτὸ θέλω καὶ γώ, εἶπε ὁ Χόλμς. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως γιὰ πέστε μου: Πῶς ὁ ναύτης κι' ὁ ἁμαξᾶς ἐξακρίβωσαν τὴν ταυτότητα τοῦ συζύγου σας;

— Θεέ μου, ἀποκρίθηκε ἡ κ. Ἐστράντ, ὁ δυστυχὴς Παῦλος εἶχε ἐπάνω του διάφορα ἔγγραφα μὲ τ' ὄνομά του καὶ τὴ διεύθυνσί του.

— Εἶχε ἐχθροὺς ὁ σύζυγός σας;

— Ὅλοι ἔχουν ἐχθρούς, κ.Χόλμς. Ἀλλὰ ὁ Παῦλος ἦταν τόσο καλός, τόσο πονόψυχος! Θέλω νὰ πῶ δηλαδὴ πὼς δὲν εἶχε κάνει κακὸ σὲ κανένα καὶ σινεπῶς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν ἐδολοφόνησαν γι' αὐτὸ τὸ λόγο.

— Ἡ ὑποθέσεις τοῦ συζύγου σας πήγαιναν καλὰ τὸν τελευταῖο καιρό;

— Πολὺ καλά, καθὼς φαίνεται, κ. Χόλμς. Μὲ ρωτᾶτε βέβαια γιὰ νὰ δῆτε μήπως αὐτοκτόνησε γιὰ λόγους οἰκονομικούς. Μὰ ὄχι, δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτό. Θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε, ἂν συνέβαινε νὰ χρεωκοπήση. Ἐπιμένω ὅτι ἐδολοφόνησαν τὸν ἀγαπημένο μου σύζυγο.

— Ἴσως... Πάντως πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ ἔρθω σπίτι σας, κυρία, γιὰ νὰ ἐξετάσω τὸ πτῶμα. Εἶνε δυνατὸν αὐτό; (Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Χάρρυ Τάξον, ὁ νεαρὸς βοηθὸς τοῦ Σέρλοκ Χόλμς.